Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 1. Den 1ste Januar 1900. 49de Aargang.

Tale af Apostel Orson Pratt,

holdt i Salt Lake City den 2den December 1871.

(Fra Deseret News.)

Jeg vil henlede Forsamlingens Opmærksomhed paa et Skriftsted i Joels Bogs 3die Kapitel, begyndende med det første Vers:

„Og det skal ske derefter, at jeg vil udgyde min Aand over alt Kød, og eders Sønner og Døtre skulle profetere, eders Ældste skulle drømme Drømme, og eders unge Karle se Syner.

„Og end over Tjenere og Tjenestepiger vil jeg i de samme Dage udgyde min Aand.

„Og jeg vil give underlige Tegn i Himlen og paa Jorden, Blod Ild og Røgstøtter.

„Solen skal omvendes til Mørkhed og Maanen til Blod, førend Herrens den store og forfærdelige Dag kommer."

Disse Ord blev udtalt af den inspirerede Mand, længe førend vor Frelsers første Komme; de hentyde til en fremtidig Verdenstilstand — en Tilstand, der intet vides om, at den nogensinde har eksisteret paa Jorden, siden Profeten selv levede her. Alt Kød skulde være under Guds Aands Indflydelse — ikke alene alt Menneskekød, men ligeledes Dyreskabningen og alt levende. Virkningen af denne Helligaands Udgydelse over Menneskeslægten vil være, at unge Karle ville bringes til at profetere, hvorved de blive Aabenbarere, og de gamle ville drømme Drømme. Denne Profeti anførtes af Apostlen Petrus paa Pinsefestens Dag, da han var under den samme Aands Indflydelse. Den anførtes dog ikke i det Øjemed at erklære dens Opfyldelse paa hin Tid, men kun for at belære de vantro Jøder om, at det var den samme Aand, som Joel talte om. Det vil erindres, at om Morgenen paa Pinsefestens Dag havde omtrent 120 Disciple annammet denne Aand. Ved hin Lejlighed,

medens de vare forsamlede i Templet, virkede den saa kraftigen paa dem, at de ukyndige og ulærde vare i Stand til at tale i forskellige Sprog, og den viste sig i Skikkelse af Tunger, ligesom af Ild. Folket, som var Vidne til disse Tilkendegivelser, forbausedes og forundrede sig storligen derover. Men nogle vare tilbøjelige til det onde, og bespyldte disse Guds Mænd for Beruselse. Da var det at Apostlen Petrus, for at rette det fejlagtige Indtryk disse Bespyldninger muligvis havde gjort paa de forsamlede, opstod, og efter at have benægtet dem, sagde han: „Dette er, hvad der er sagt ved Profeten Joel," hvorefter han anførte Profetien næsten Ord for Ord.

Nogle have antaget, at Profetien da var opfyldt. Dog er det ganske indlysende for enhver, som vil nærmere eftertænke Sagen, at dette ikke var Tilfældet, men at den Aand, der hvilede over hine hundrede og tyve Mænd, var den samme, som i de sidste Dage skulde udgydes over alt Kød. At den ikke opfyldtes den Gang ses endvidere af følgende: „Og jeg vil give underlige Tegn i Himlen og paa Jorden, nemlig Blod, Ild og Røgstøtter. Solen skal omvendes til Mørkhed og Maanen til Blod, o. s. v., hentydende til Frelserens andet Komme, ved hvilket disse store Begivenheder skulde finde Sted. Det er almindeligt antaget af de mangfoldige kristne Kirker, at der ikke vil blive flere Aabenbaringer, Syner og Drømme, givne af Guds Aand, og denne Tro har Millioner af Mennesker, der kaldte sig Kristne, næret gennem mange Generationer. Men naar denne Profeti i Virkelighed opfyldes, ville alle Guds Mænd og Kvinder paa Jorden blive Aabenbarere, og erholde Undervisning og Kundskab fra Himlen ved den Aands Kraft, der vil blive udgydt over dem. Jeg tror, at vor Bibel vilde da blive gjort betydeligt større, dersom alle deres Aabenbaringer skulde tillægges den.

Førend „alt Kød" modtager Guds Aand, skal Guds Rige oprettes paa Jorden. Værket skal begyndes, og hans Aand udgydes over nogle faa, som Forberedelse paa Menneskens Søns Komme, saa at der atter kan være Profeter og Aabenbarere paa Jorden, og den sande Kristi Kirke atter eksistere blandt Menneskene ligesom fordum. Efterat Tiden var kommen i dette det nittende Aarhundrede for Opfyldelsen af Profetierne med Hensyn til Oprettelsen af Guds Rige af de sidste Dage, aabenbarede Herren og hans Engle sig, som var forudsagt i det 14de Kapitel af Johannes Aabenbaring, og gav Menneskene de Plader, hvoraf Mormons Bog er en Oversættelse. Denne Bog, som blev oversat formedelst Inspiration og Urim og Thummim, indeholder Guds Søns Evangeliums Fylde, som det i fordums Dage blev aabenbaret til Israeliterne paa denne vestlige Verdensdel, hvilke vare de amerikanske Indianeres Forfædre. De vare bekendte med Evangeliet, og ligeledes med Mose Lov, hvilken de havde holdt i over 600 Aar før Kristus. Efter hans Korsfæstelse og Opstandelse fra de døde bleve de begunstigede med

hans personlige Nærværelse; Evangeliet blev dem forkyndt i al Tydelighed og Simpelhed, og tolv Mænd bleve udvalgte paa dette Land (Amerika) og bemyndigede til at gaa ud og prædike Evangeliet i dets Fylde til alle Landets Indbyggere. Disse tolv Mænd, lig den østlige Verdensdels Apostle, prædikede Tro paa den Herre Jesum Kristum, Daab ved Nedsænkning i Vandet til Syndernes Forladelse, og Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave; og over dem, som troede og adlød, blev Herrens Aand udgydt i rigt Maal. De havde Syner, Drømme, Aabenbaringer og store Tilkendegivelser af Guds Kraft, og Folket i Almindelighed baade i Nord- og Syd-Amerika blev omvendt, samt belært om de Ting, som tilhøre Gud. Dog indbefattede dette ikke alt Kød og opfyldte altsaa ikke Joels Profeti.

Herren har bragt disse gamle Optegnelser for Dagen, der indeholde Evangeliets Fylde, hvilket han har befalet sine Tjenere at prædike for enhver Nation og i ethvert Tungemaal paa Jorden, saa at alle hans talrige Børn kunne have Lejlighed til at høre det, og formedelst Lydighed til dets Fordringer annamme den Helligaand, Trøsteren, hvilken skal aabenbare til dem Guds Hensigt og Villie angaaende dem selv, og lede dem frem paa Sandhedens Sti. Denne Befaling nævner udtrykkelig i Enkelthederne, at dette Evangelium skal prædikes for den ganske Verden, men først til Hedninge-Nationerne; og naar de ere tilfulde advarede og deres Tider fuldkommede, da vil Herren erklære Loven og Vidnesbyrdet beseglet for dem, saa at de ikke længere skulle advares, og han vil endnu en Gang bemyndige sine Tjenere til at gaa til Jøderne, Israels Hus, som Herren formedelst sin egen Kraft og Visdom vil berede til at modtage Budskabet og ikke forkaste det, som de fordum gjorde. Mange Tusinder blandt de forskellige Nationer have allerede annammet Evangeliet og dets Ordinansers Forvaltning, som det ved en Engel blev aabenbaret, og de ere blevne fyldte med den Helligaand ifølge Forjættelsen til enhver, som vil tro og omvende sig fra sine Synder, og de ere blevne delagtige i den Helligaands forskellige Naadegaver. Dette er derfor Begyndelsen til det store Sidste-Dages Værk, hvilket aldrig vil ophøre, indtil alt Kød, som ikke skal blive udryddet af Jorden ved de i Skriften omtalte Straffedomme, vil blive delagtiggjort i den samme Aand, og dens Virkning vil blive saaledes, som den er lovet.

Nogle kunne vel spørge, hvorfor dette ikke har været Tilfældet siden det første Aarhundrede af den kristne Tidsregning? Hvorfor det ikke er bleven opfyldt blandt Verdens mangfoldige kristne Trosbekendelser? Hvorfor de ikke have erholdt Drømme, Syner og Aabenbaringer ved den Helligaands Kraft? Det kan være en Gaade for nogle, hvorfor et saa langt Tidsrum har forløbet, i hvilket der ikke iblandt de forskellige Nationer har været Aabenbaringer, Syner, Profetier eller Meddelelser fra Gud. Grunden hertil er — som aabenbaret fra Gud — at Folket vendte

sig bort fra Evangeliet, som det fordum forkyndtes, og de gjorde, som der var blevet forudsagt; de forvendte nemlig Ordinanserne og gjorde en evig Pagt til intet; de faldt fra Sandheden, saa at Apostelskabets Myndighed ophørte iblandt dem; Myndigheden til at døbe eksisterede ikke længere; Myndigheden til at give Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave var ikke mere hos dem, og de vare ikke mere i Stand til med Fuldmagt at administrere i Herrens Navn i nogen af Kirkens Ordinanser. Der har levet mange gode, moralske Mennesker, men hvor var den Kirke at finde, som var organiseret efter det Nye Testamentes Mønster, med Apostler — levende Apostler, der modtoge Aabenbaringer fra Himlen og vare i Besiddelse af den Magt, som hine i fordums Dage besad? I kunne finde Kirker i Mangfoldighed, der kaldes kristne Kirker, een med een Benævnelse, en anden med en anden, hver med sine særegne Lærdomme, der karakterisere dem; een troende paa Evangeliets Principper paa een Maade, en anden paa anden Maade. Een holder ved een Del af Evangeliet, og en anden ved en anden Del. Saaledes vare de kristne Nationers Tilstand, da Herren sendte sin Engel for at aabenbare Evangeliets Fylde til Joseph Smith, en Yngling, der af Gud blev udvalgt til at bringe en anden Optegnelse for Lyset, der stemmede overens med den, Menneskene allerede var i Besiddelse af, kaldet det Nye Testamente — ikke noget andet Evangelium, men det samme, forkyndt til en anden Gren af Israels Hus. Hos vor himmelske Fader er ingen Persons Anseelse; han anser den ene Gren af Israels Hus lige saa meget som den anden; og eftersom han, i Følge deres egne Optegnelsers Beretning, ved sin egen Kraft bragte en Levning af Josefs Stamme fra Palæstina til dette Kontinent (Amerika), ansaa han dem lige saa meget som Jøderne og de ti Stammer, der bleve bortførte fra Palæstina omtrent 720 Aar før Kristus. Disse bleve bortførte til Nordenland, men hvor, vide vi ikke nøjagtigt. Han havde lige megen Anseelse for alle disse Grene af Israels Sæd, og eftersom alle førend deres Afspredelse havde Kundskab om den fremtidige Messias' Komme, vilde det være ganske rimeligt, at naar han skulde komme og lide og dø for Verdens Synder, at Jøderne, der kun var en Del af Israel, ikke skulde være de eneste, der vilde blive begunstiget og velsignet med hans personlige Nærværelse. Det er ganske rimeligt, at han vilde gaa til de ti Stammer, og ligeledes komme til dette store Kontinent, hvor en Del af een Stamme fandtes, og administrere til dem. I vide, at Jesus sagde: „Jeg er ikke udsendt uden til de fortabte Faar af Israels Hus." (Matt. 15, 24.) Ikke alene til Jøderne, thi de vare kun en Del af dem, men han havde andre udspredte i forskellige Lande og paa Øerne i Havet; og eftersom de alle havde Kundskab om Kristi Komme, og at han vilde ofre det sidste store Sonoffer, og derved afskaffe Sonoffer-Ceremonien, som de gennem saa mange Slægter havde overholdt, vilde det synes rimeligt, at

han vilde bekendtgøre for dem, i hvilket som helst Land de end maatte være, at den sande Messias var kommen og havde ofret sig selv, og at de derfor ikke længere skulde ofre Dyr og Fugle som Sonofre, men altid derefter tro paa ham. Endvidere er det lige saa rimeligt, at en Gren af Israel, der var bosat Tusinder af Mile borte fra Palæstina, og for hvem Kristus viste sig, vilde føre en Optegnelse over hans Lærdomme, lige saa vel som de gjorde i Palæstina, og at hans Lærdomme vilde være lige saa hellige, naar de vare skrevne der, som det Nye Testamentes. Lige saa rimeligt er det, at de skulde faa det samme Evangelium og den samme Aand, og at de samme Virkninger vilde ytre sig iblandt dem, som iblandt hine i Jerusalem. Jesus underretter os ligeledes om i Johannes Evangelium, at han foruden dem i Jerusalem havde andre Faar. Skriftstedet lyder saaledes: „Jeg har andre Faar, som ikke ere af denne Sti; dem bør det mig og at føre did, og de skulle høre min Røst, og der skal vorde een Hjord og een Hyrde." Han gik ikke til Hedningerne, og saaledes vare de ikke de „andre Faar", som han hentydede til; de blive aldrig benævnede i Skriften som Faar af Israels Hus, men altid nævnede med deres eget Navn. Men de Faar, som Jesus taler om, vare dem, som han vilde besøge; „de skulde høre hans Røst," det vil sige, han vilde administrere til dem, og de skulde se ham og høre hans Stemme. Og de Lærdomme, som han gav, bleve de befalede at skrive, i det Øjemed at de skulde komme frem i de sidste Dage, som en Forberedelse paa den Tid, da Jorden skal vorde opfyldt af Herrens Kundskab og Herlighed, ligesom Vandet skjuler Havets Bund; ikke blot den Guds Kundskab, som findes i den jødiske Optegnelse, men Guds Kundskab indeholdt i alle disse Optegnelser. Mormons Bog underretter om, at de ti Stammer i Nordenland ville have en Optegnelse lige saa vel som Jøderne, en egen Bibel, om I behage at kalde den saaledes. Jesus sagde virkelig, efterat have belært Levningen af Josephs Efterkommere i dette Land og aabenbaret dem sit Evangelium: „Men nu gaar jeg til Faderen, og ligeledes for at vise mig for de tabte Stammer af Israel, thi de ere ikke tabte for Faderen, thi han veed hvorhen han har ført dem." Een af Amerikas fordums Profeter, som nemlig levede paa hin Tid, forudsagde, at naar Gud skulde bringe disse ti Stammer fra Nordenland, vilde de bringe deres Optegnelser med sig. Og det skulde komme til at ske, at de skulle have Nephiternes Optegnelser, og Nephiterne skulde have Jødernes Optegnelser, og Jøderne og Nephiterne skulde have Optegnelserne af de tabte Stammer af Israels Hus, og de tabte Stammer af Israels Hus skulde have Nephiternes og Jødernes. „Det skal komme til at ske, at jeg vil samle mit Folk tilsammen, og jeg vil samle mit Folk til eet." Ikke alene Folket skal samles tilsammen fra de forskellige Dele af Jordkloden, men deres Optegnelser eller Bibler ville ligeledes blive forenede til eet.

I den gode gamle Bog, hvorpaa den kristne Verden tror, have vi en Profeti, der kan findes i det 37te Kapitel af Ezekiel angaaende Foreningen af to af Optegnelserne. Jeg vil læse Profetien:

„Herrens Ord skete til mig, sigende:

Og du, Menneskes Søn! Tag dig et Træ, og skriv derpaa, for Juda, og for dens Medbrødre af Israels Børn; og tag et Træ, og skriv derpaa for Joseph, Ephraims Træ, og alt Israels Hus, hans Medbrødre.

Og før det ene nær til det andet, at de blive til eet Træ, og de skulle være forenede tilsammen i din Haand.

Og naar dit Folks Børn sige til dig: Vil du ikke give os tilkende, hvad du mener med disse Ting?

Da sig til dem, saa sagde den Herre, Herre: Se, jeg vil tage Josephs Træ, som haver været i Ephraims Haand, og Israels Stammer, hans Medbrødre; og jeg vil lægge dem til det, som er Juda Træ, og gøre dem til eet Træ, og de skulde være eet Træ i min Haand.

Og de Træer, som du skriver paa, skulle være i din Haand for deres Øjne."

Hvorfor blev han befalet at gøre denne ringe Ting? Thi i vore Dage vilde det visseligen blive anset for en meget ringe Ting, at tage to Stykker Træ og skrive paa det ene for Juda, og paa det andet for Joseph og da forene dem og holde dem i sine Hænder som eet. Dersom vi vilde paatage os at prædike paa denne Maade, vilde Folk tro, vi vare aandsvage. Men det var en letfattelig Maade, hvorpaa Herren vilde undervise sit Folk, og Udlæggelsen er denne: Disse to Træer skulde forestille, hvad Herren vilde gøre. Han siger: „Naar dit Folks Børn skulle spørge dig, sigende: Vil du ikke give os tilkende, hvad du mener med disse to Træer, at de blive eet i dine Hænder, da sig: Saa siger den Herre, Gud, se jeg (ikke Ezekiel) vil tage Josephs Træ, o. s. v." Og hvad vilde han gøre dermed? „Jeg vil lægge det til det, som er Juda Træ og gøre dem til eet Træ, og de skulle være eet i min Haand; og de Træer, som du skriver paa, skulle være i din Haand for deres Øjne," det ene i Lighed med det andet. Men naar vil dette finde Sted? Læs det næste Vers:

„Derefter sig til dem, saa sagde den Herre, Herre: Se jeg tager Israels Børn, at de ikke skulle være imellem Hedningerne, hvorhen de fore; og jeg vil samle dem trindt omkring fra og bringe dem til deres eget Land. Og jeg vil gøre dem til et Folk i Landet paa Israels Bjærge, og een Konge skal være Konge over dem alle, og de skulle ikke ydermere være tvende Folk, og ej ydermere deles i to Riger fremdeles. De skulle og ikke ydermere besmitte sig med deres stygge Afguder og med deres vederstyggelige Ting eller nogen af deres Overtrædelse, men

jeg vil frelse dem af alle deres Boliger, som de have syndet udi, og vil rense dem, saa skulle de være mit Folk, og jeg vil være deres Gud."

Er dette blevet opfyldt? Har han gjort dette for Israels Hus, som er adspredt iblandt Hedningerne? Har han bragt dem tilbage og gjort dem til eet Folk i Landet og paa Bjærgene med een Konge til at herske over dem alle? Har der nogensinde været en Tid, siden de tolv Stammer boede tilsammen for omtrent 2500 Aar siden, da Israels Hus er bleven gjort til eet? Man ved af Verdens Historie, at saadant endnu ikke har fundet Sted. Men Profetien vil blive opfyldt, ja endog i vor Tidsalder. Herren vil samle de ti Stammer fra Nordenland, og Judæ Hus fra Verdens fire Hjørner, hvorhen de ere dragne, og vil samle dem trindt omkring fra, og bringe dem til deres eget Land, og gøre dem til eet Folk under een Konge for aldrig mere at blive delt; „ej heller," siger Herren, „skulle de ydermere besmitte dem med deres vederstyggelige Ting," o. s. v. „Og de skulle bo i Landet, som jeg gav min Tjener Jacob, hvilket eders Forfædre boede udi," o. s. v. Det er ikke en aandelig Ting, men noget naturligt der vil ske, som det er skrevet. Hvorledes vil han udføre dette store Værk? Netop paa den Maade, som han har udpeget i dette Kapitel. Han vil tage Josephs Træ eller Optegnelser, hvorpaa er skrevet for Joseph, og forene det med Jødernes, som er skreven af det jødiske Folk, og naar de blive eet i hans Haand, da vil han bringe Israel fra Jordens fire Hjørner og opfylde alt, hvad der er sagt angaaende dem. (Fortsættes.)

Frimodighed. Maaske intet er mere nødvendigt for vor aandelige Velværen end Frimodighed til at bekende vor Tro og vore Anskuelser og være villige til at møde Verdens Haan og Foragt for Kristi Skyld. Den er for vort Aandeliv, hvad en god Appetit er for det fysiske Liv. Den styrker os til at gennemgaa Trængsel, og til at bære Kristi Kors og følge ham, ihvor han end leder. Den gør hans Byrde let, og giver os Glæde i at kunne bære den. Den gav Mænd og Kvinder Styrke til at imødegaa og udholde Lidelser og ofte en skrækkelig Død, og saaledes forskaffede disse trofaste en Arveret til den højeste Løn, Gud har henlagt for Menneskene. Enhver Sidste-Dages Hellig burde tragte efter denne Naadegave; de vilde da glæde sig ved at kunne belære deres Medmennesker om Guds evige Sandheder, som de selv have annammet af ham, og saaledes være behjælpelige i at sprede Herrens Værk. I Forhold til vor Tro og Tillid til Gud erholde vi Velsignelserne, blandt hvilke Frimodighed er en af de vigtigste. Med vort Bifald beundre vi de Mænd og Kvinder, der hellere end at fornægte deres Gud og hans Søn lode sig hudstryge, brænde, pine, sønderrive af Dyr, halshugge, korsfæste og paa anden Maade aflive, vidende at deres Løn vilde blive megen i Himlene.

Den 1ste Januar 1900.

Hilsen til Stjernens Læsere.

Aaret 1899 med al dets Fremgang, Fred og Glæde, saa vel som dets Trængsel, Sorg og Graad, er sluttet. Hvad enten vi nu have haft Medgang eller Modgang, udført lidt eller meget for at fremme Guds Gerning, som skrider fremad paa Jorden, saa regnes det nu alt blandt det forbigangne, dog vil det blive holdt i Erindring til den Dag, da Menneskene skulle fremstaa og gøre Regnskab for den retfærdige Dommer og hver faa sin Løn for det Arbejde, de have udført her paa Jorden.

Herrens Værk har gjort meget god Fremgang i Løbet af det forsvundne Aar, ligesom det ogsaa har gjort det i de andre forbigangne Aar, siden Evangeliet først blev forkyndt i disse Lande. Ældsterne, som have virket i Missionen, have været meget nidkære i at sprede det skrevne Ord saa vel som i at bære deres ydmyge Vidnesbyrd, baade i offentlige Forsamlinger og i hjemlige Familiekrese, om at Gud atter har aabenbaret sin Villie i den Tid og Slægt, hvori vi leve. Deres ædle Bestræbelser have haft til Følge, at Fordommes høje Mure, som Folk have oprejst mod Herrens Værk, efterhaanden nedbrydes og hensmuldre formedelst Sandhedens stærke Angreb og det Budskab som forkyndes iblandt Menneskene af de mange Retfærdighedens Forkyndere, der vandre omkring i disse Lande fra Hus til Hus, fra Stad til Stad og fra Slot til Hytte. Ved deres utrættelige Arbejde ere mange oprigtige Sjæle blevne paavirkede til at undersøge vore Motiver, hvilke ere at forkynde Sandheden, og derved ere de komne til Kundskab om, at vi ere Herrens Sendebud, som forkynde Livsens og Saliggørelsens Ord til en i Synd falden Verden, og at der i Zions Dale boer et flittigt, ædrueligt, økonomisk, liberalt og gudhengivent Folk, hvis Formaal er at frelse deres Medmennesker ved at forkynde dem Saliggørelsens Evangelium.

Vi vilde her opmuntre vore Brødre, Missionærerne, til om muligt gennem det forestaaende Aar fornye deres Energi for at gøre alt, hvad der staar i deres Magt til ved Guds Aands Vejledning at sprede Himmelens herlige Sandheder — Evangeliets klare Lys — iblandt vore Medmennesker, og derved om muligt lede dem ind paa den smalle Sti, som fører til Lyksalighedens Boliger.

Øver eder i Tro, Haab og usfrømtet Kærlighed og alle andre gode Dyder; saa vil Aanden af eders Kaldelse og Præstedømmets Kraft hvile paa eder, og vejlede eder i alle eders Administrationer i Evangeliets

Tjeneste. Naar I saaledes selv holde eder Herrens Love efterrettelige, ville mange lytte til de Vidnesbyrd, I som Herrens Tjenere bære til dem, samt annamme Sandheden, som Gud har aabenbaret, hvilket vil fylde eder med Glæde og tjene dem til Frelse for deres Sjæle. Paa denne Maade vilde vi fra Tid til anden vinde mange af dem til os, som nu, enten paa Grund af Fordomme eller Uvidenhed ere stemte imod os og det Værk, vi have den Ære og Glæde at repræsentere i denne Tid, hvori vi leve. Vantroens tætte Taage vil adspredes og forsvinde for Sandhedens friske Vinde, og Naadens Sol sende sine livgivende Straaler ind i de oprigtiges Hjærter, hvilke derved ville føle tilskyndede til at betræde den Vej, som fører tilbage til Faderens salige Hjem i Lykksaligheds fredelige Boliger.

Til de Hellige i disse Lande ønske vi at sige: Lev i Overensstemmelse med Evangeliets Bud og Love, opfyld eders Pligter baade timelige og aandelige, imod Gud, vor himmelske Fader, og mod hverandre indbyrdes og Menneskene i Almindelighed; da ville eders Hjærter fyldes med Fred og Glæde, og enhver nødvendig Velsignelse blive eder tildelt af ham, som er Ophavet og Giveren af alt godt her i Livet. Lad vort Valgsprog være: Om vi ikke kunne gøre eller sige noget godt, saa lad os aldrig sige eller gøre noget ondt; thi vi have annammet Fredens Evangelium. Lader os derfor vise for Gud, Engle og Mennesker, at vi ønske at stifte Fred, saa vidt som det staar i vor Magt. „Salige ere de fredsommelige, thi de skulle kaldes Guds Børn," ere Frelserens egne Ord, og vi som et Folk gør Krav paa dette høje Navn og derfor burde gøre os værdige dertil ved at lyde alle hans Raad.

Det er et Faktum, at uvenlige og haarde Ord mangen Gang have ledet til at opløse ikke alene dyrebare og kære Venskabsbaand, men stundom ogsaa Ægteskabsbaand, og saaledes foraarsaget livsvarig Adskillelse med Sjælen forbitret mod dem, som en Gang vare deres bedste Venner. Gode og venlige Ord, som udtrykke Hyldest og Agtelse ere for Menneskets Sind som smukke duftende Blomster strøede for vore Fødder paa vor Sti, hvilke opmuntre os til at fortsætte vor Vandring gennem Livets Mørsommeligheder, og selve Tanken om disse venlige Udtryk finde altid Genlyd i vort Bryst i Lighed med den altid velkomne og yndige Melodi: „Hjem, mit kjære Hjem!"

At Gud gennem det os forestaaende Aar maatte forunde os alle, som elske Sandhed og Ret, Fred, Glæde og Enighed, paa det at vi under alle Livets Omstændigheder maatte nyde fuldkommen Ro og Tilfredshed.

Hermed ville vi nu ønske alle Stjernens Læsere, og alle som regnes blandt de troendes Tal, baade fjærn og nær, et godt og velsignelsesrigt Nyt-Aar. A. P.

Er vor Planet den eneste beboede Klode?

(Af Johannes S. Hansen, med en Indledning af M. Nicolaysen.)

Er der bag disse blinkende Stjerner Øjne,
der vaage?
Er der mere Liv end Jordens?[1])

I Rummet, det vældige, vugges
Vor Jord som paa Havet et Blad,
Og jeg er et Støvgran, der glimter,
Gud veed i Lyset af hvad?
Og dog er det hele Solsystem,
Der vugges i Ætherens Bad,
En Krusning i mine Tankers Hav,
Kun lille, og kruset af hvad?[2])

Store Digtere og Tænkere, som ere inspirerede af Sandhedens Lys, formaa undertiden at lade deres Fantasi forme sig til Ideer, der svare til en Kundskab, som har hjemme i en højere udviklet Sfære. Og idet vi citere ovenstaaende, trænge vi ind paa et Emne om Himmellegemerne, der i lige saa høj Grad optager den menneskelige Trang til Viden i Dag, som den sysselsatte Chaldæernes Fantasi for Aartusinder siden. Man træffer dem, som endnu nævner Ordet „Himmelen" i den Tanke, at det er noget „afsluttende", Hvælvinger til hvilke Stjernerne skulde være fæstede, og vel i Særdeleshed om de en klar og skyfri Aften skulde kaste deres Øjne mod det af Stjerner lysende „Firmament", uden at de maaske til samme Tid skænker det nogen Opmærksomhed, at der findes intet Begreb om „op" og „ned" i Verdensrummet, at den samme Planet, de befinde sig paa, belyst paa samme Maade, bevæger sig gennem Rummet i et bestemt Kredsløb med den forbavsende Fart af 4 Mil i Sekundet, bærende hele sin uhyre Vægt, lydende de evige Naturlove.

Gennem Aartusinder stod Menneskет paa Vildfarelsens Standpunkt overfor disse Love, indtil Lyset brød igennem i det syttende Aarhundrede i denne Tidsperiode, og revolutionære Genier som Copernikus, Gallileo Gallilej, Giordano Bruno, Keppler og Newton træder frem og bryde med Aarhundreders Vedtægter og traditionelle Lærdomme og paa Jagttagelsernes, Erfaringernes og den eksperimentale Methodes ubedragelige Grundvold giver os Oplysninger om disse Loves Virkning og Naturfænomenernes simple Aarsager, medens de fordømmes som Kættere og med nogle Undtagelser overgives til Romerhoffet og Inkvisitionens Agenter, dette middelalderlige Tribunal for Had og Blodtørst, som ved egen Dom søgte at træde Sandheden i Støvet.

[1], [2]) Forfatteren J. P. Jacobsens „Udvalgte Digte".

For et Øjeblik ſtandſe vi ved disſe Mænd og træde ind paa dette Aarhundredres Skueplads, hvor guddommelig Lys og Kundſkab, ſtrømmende fra Sandhedens evige Kilder, atter er blevet udgydt over Jorden, og lader os ſe, hvad dette Lys har aabenbaret til Menneſkene angaaende disſe Love ved de ſidſte Dages ſtore Profet, Joſeph Smith:

„Alle Riger have en Lov; og der er mange Riger; thi der er intet Rum, i hvilket der ikke er noget Rige; og der er intet Rige, i hvilket der ikke er Rum, enten et ſtørre eller et mindre Rige. Og hvert Rige er given en Lov, og hver Lov har ogſaa visſe Skranker og Betingelſer . . . . .

Og atter, ſandelig ſiger jeg eder, han har givet alle Ting en Lov, ved hvilken de bevæge ſig i deres Tider og Tidsrum, og deres Løb er beſtemt; Jordens og Himlens Løb, der indbefatter Jorden og alle Planeterne[1]) . . . . .

Naturlovenes Vidunderligheder, der endnu kunnne ſynes mægtige for det Fremſkridt, hvortil vor Forſtand er naaet, ville ſvinde ind til en ren elementær Forſtaaelſe, om vi havde alle den fuldkomne Kundſkabs Nøgler. Som det ſkønne vil blive elſket for dets egen Skyld, ſaaledes vil Sandheden elſkes for ſin egen Skyld, men dens Maaleſtok beror paa vor egen Erkendelſe. Naa vi i Dag til et Stadium, afhænger ikke deraf, at vi ikke kunne naa videre frem; om vi f. Eks. vide, at Matematiken er den uundværlige Løfteſtang for Naturforſkningen, ſaa er Himmellegemernes Bevægelſe Ophavet til den ſtore Naturforſkning og Matematik. Og om vi ſkulde naa fremad fra at kende i ſtykkevis til at opfatte det fuldkomne, da ſkulle vi indſe, at „Kundſkab eller Sandhedens Lys blev aldrig ſkabt, og kan ejheller være det. Al Sandhed er uafhængig i den Virkekreds, hvori Gud har ſat den til at handle ſelv, ſom al Kundſkab, ellers er der ingen Tilværelſe.“[2])

Derſom vi inden for vort eget Omraade ſkuer ud over Skabelſens Mangfoldighed ſynes det for vore Øjne et Hav af uendeligt virkende Kræfter, der dog ſvinde ind ſom Støvgran mod Verdensaltets evige Organiſation af Riger, Liv og Tilværelſe, der ſynes uden Ophør og Ende. Og for at komme tilbage til vort Emnes Udgangspunkt ſpørge vi igen: „Er der bag disſe blinkende Stjerner Øjne, der vaage — er der mere Liv end Jordens?“

De profetiſke Kilder ville atter give os Vidnesbyrd:

Til Job ſiges, da denne Jords Piller bleve nedſænkede, iſtemte Morgenſtjernerne (Planeternes Hærſkarer) af Glæde en Lovſang for det nye Skaberværk.[3])

Da den retfærdige Enok med den ſkønne Stad Zion blev bortrykket fra Jorden for en bedre Bolig, ſaa de Himlene udgyde deres Taarer

[1]) Pagtens Bog, 7. Stk., § 9 og 11. [2]) Pagtens Bog, 83 Stk., § 5. [3]) Jobs Bog, 38, 4.—7.

som Regn paa Bjærgene for den tiltagende Uretfærdighed, hvori Jordens øvrige Indbaanere vare nedsunkne, idet de vanærede deres Skabelses Maal, og Enok sagde til Herren: „Hvorfor græde Himlene og udgyde deres Taarer som Regn paa Bjærgene. Hvorledes er det, at du kan græde, da du er hellig og vedbliver fra al Evighed til al Evighed? Dersom det var muligt for Mennesket at tælle Jordens Støv, ja Millioner Kloder lig denne, vilde det ikke være en Begyndelse til dine Skabelsers Antal; og dine Hænder ere fremdeles udrakte." [1])

Formedelst den samme Aabenbarings Kundskab beskuede Abraham Planeternes Orden og Systemer og Skabelsens endeløse Gerninger og den uudslukkelige Visdom, som regerede alle Fornuftvæsener, og han udtrykker sig derom med, at „Herren havde vist mig, Abraham, Fornuftvæsenerne, som vare organiserede før Verden (vor Planet) blev dannet, og iblandt disse vare mange af de ædle og store; og Gud saa disse Sjæle, at de vare gode, og han stod midt iblandt dem, som vare Aander, og han saa, at de vare gode. Og han sagde til mig, Abraham: du er een af dem; du blev udvalgt, før du blev født." [2])

Ved den samme Kraft siger Profeten Joseph i vor Tid, idet han taler om det samme Emne: „Derfor vil jeg ligne alle disse Riger og deres Indbaanere ved denne Lignelse; hvert Rige i sin Time og sin Tid og sit Tidsrum efter den Beslutning som Gud har gjort." [3])

Vi have nu betragtet Ord af Profeters egen Mund, og hvorfor skulle vi ikke høre deres Røst og tro deres Vidnesbyrd?

Om vi tragte efter Inspirationens Aand, der uafhængig af Mennesket benaader det med sin Indflydelse, og som sætter Sindet og Tankerne i Bevægelse, — om vi føle det ukendelige Elements Paavirkning, som endnu er Nervebølgens uløste Gaade, — da lad os prøve og underkaste os det Lys, det skænker i vor Sjæl.

Naar en af de lyse Nætter straaler med sine Millioner af Stjernekerter, og Mennesket i Beskuelsen deraf har følt sig paavirket af denne Aand, vil Sjælen synke hen i tavs Beundring for Universets hemmelighedsfulde Dyb af Verdener, og vi ønske os befriede fra denne Sfæres Elementer for med Tankens Hurtighed at naa frem til at beundre disse mægtige Rigdomme, der vil være som udtrykte Billeder for Harmonien mellem Guds Skaberværk.

Vi komme nu Realiteten af vort Emne nær, og træde ind paa Undersøgelsens Bane i vort Solsystem for at finde det tilfredsstillende Svar paa det Spørgsmaal: Er vor Planet den eneste beboede Klode?

* * *

I det følgende betragte vi vort Solsystem og de enkelte Himmellegemer, hvoraf det bestaar, de Ligheder og Forskelligheder, der findes

[1]) Kost. Perle, S. 36. [2]) Kost. Perle, S. 56. [3]) Pagt. Bog, 7. Stk., § 15.

imellem disse Verdener og de Livsbetingelser, hvorved de udmærke sig. Jorden vil da ved sin overordentlige Ubetydelighed vise os, at den kun udgør en fattig Bestanddel iblandt Skabningens rige Underværker, og at det fysiske Universum ikke vilde tabe mere ved Jordens Forsvinden, end denne selv vilde tabe, om der forsvandt en Vanddraabe eller et Støvgran fra den. Dersom vi antage at kende samtlige Planeters Antal, og dersom vi gaa ud fra det Tal, som Videnskaben nu for Tiden opgiver os, lægge vi straks Mærke til, at Jorden er den 3die af 8 Planeter, og at den følgelig hverken udmærker sig ved at være nærmest eller længst borte fra Solen eller ved at være den mellemste. Den er nemlig 3 Gange længere fra Solen end Merkur og 30 Gange nærmere end Neptun. Deraf slutte vi, at Jorden ikke med Hensyn til sin Stilling har noget Fortrin fremfor de andre Planeter. (Fortsættes.)

De Sidste-Dages Helliges Tro.

(Fortsat fra Side 366.)

Ny Aabenbaring er nødvendig. Den hellige Skrift bevisliggør, at fra Adams Tid til Johannes Aabenbarerens, bestyrede Gud sit Folks Affærer ved personlige Tilkendegivelser til sine udvalgte Tjenere. Efterhaanden, som det skrevne Ord i Tidernes Løb blev givet, blev det til Lov for Folket, men paa ingen Tid blev det anset for tilstrækkeligt. Medens de forrige Tiders Aabenbarelser altid have været uundværlige som en Rettesnor til Vejledning for Folket — idet de vise hvad Guds Plan og Formaal var i hans Handlemaade med sit Folk under visse Omstændigheder — saa ere de maaske dog ikke alle direkte anvendelige paa alle tilkommende Tiders Omstændigheder. Mange af de aabenbarede Love kunde anvendes i Almindelighed og passe til Folk i enhver Tidsalder, som til Eksempel Budet: „Du skal ikke stjæle," eller „Du skal ikke ihjelslaa," og mange andre, der lære os Menneskets Pligt mod sin Næste — af hvilke de fleste ere saa aabenlyst retfærdige, at de straks anerkendes af Menneskets Samvittighed endog uden nogen direkte guddommelig Befaling. Andre Love ere maaske lige saa almindelig anvendelige, dog faa de deres Kraft som guddommelige Ordinanser af at være authentisk indstiftede som saadanne. Som Eksempler af denne Slags kunne betragtes Opfordringen om Sabbatens Helligholdelse, Daabens Nødvendighed for at erholde Syndsforladelse, Konfirmationen og Altergang og flere andre. Aabenbarelser af en anden Slags, nemlig saadanne som ere givne til at passe Omstændighederne paa visse Tider, findes ogsaa optegnede. Disse kunne anses som specielle Aabenbarelser, som til Eksempel Herrens Instruktioner til Noah angaaende Arkens Bygning

og om at advare Folket; Befalingen til Abraham, at han skulde forlade sit Fædreland og gaa til et fremmed Land; Guds Befalinger til Moses — og ved denne Profet til Israel — om deres Udvandring fra Ægypten; Aabenbarelserne til Lehi om at han skulde drage ud fra Jerusalem med sit Selskab, disses Vandringer i Ørkenen, Bygningen af et Skib og deres Rejse over de store Verdenshave til en anden Verdensdel.

Det er aldeles ufornuftigt og imodstridende vort Begreb om Guds uforanderlige Retfærdighed at tro, at han i een Uddeling vilde velsigne sin Kirke med levende Orakler til at modtage Tilkendegivelsen af hans Villie, og i en anden overlade sin Kirke til at leve og handle som den bedst kunde i Følge forbigangne Tiders Love og Skikke. Sandtnok kan Præstedømmets Autoritet formedelst Apostasi have været borttagen fra Jorden for en Tid, og Folket derved være kommet i en Tilstand af Mørke, med Himmelens Lys udslukt for dem; men paa saadanne Tider har Gud ikke anerkendt nogen Kirke paa Jorden som sin egen.

Det vil let kunne ses, at Aabenbarelse er nødvendig for Kirkens Tilværelse paa Jorden i en organiseret Tilstand. Dersom nogen maa være kaldet af Gud formedelst Profeti for at være bemyndiget til at prædike Evangeliet og forvalte dets Ordinanser, saa er det sandsynligt, at uden saadan direkte Aabenbarelse vilde Kirken være efterladt uden autoriserede Embedsmænd og vilde derfor uddø. Profeterne og Apostlene i forrige Tider — Dommerne og Præsterne, og enhver autoriseret Herrens Tjener fra Adam til Malachias — bleve kaldede ved direkte Aabenbarelse. Ligeledes var dette Tilfældet med Johannes den Døber, med Kristus selv, og med Apostlene og de andre Embedsmænd i Kirken, saa længe som en af Gud anerkendt Organisation fandtes paa Jorden. Uden Aabenbarelsens Gave kan der ikke være nogen bemyndiget Administration paa Jorden, og uden Embedsmænd retteligen bemyndigede kan der ikke være nogen sand Kristi Kirke.

Aabenbarelse er nødvendig for Kirken, ikke alene for paa rette Maade at kalde og ordinere dens Embedsmænd, men ligeledes for at disse maatte vejledes derved i deres Administration: at de med fuld Myndighed kunde forkynde Vejen til Saliggørelse, samt formane, opmuntre, og om det var nødvendigt irettesætte Folket; at de formedelst Profetiens Gave kunde tilkendegive Guds Villie angaaende hans Kirke baade i Nu- og Fremtiden. Forjættelsen om Frelse er ikke begrænset hverken ved Tid, Sted eller Antal af Mennesker. Saaledes lærte Petrus paa Pinsefestens Dag, idet han forsikrede Folkemængden om, at enhver kunde faa Del i Velsignelserne: „Thi eder og eders Børn hører Forjættelsen til, og alle dem, som ere langt borte, saa mange Herren vor Gud vil kalde dertil." (Ap. G. 2, 39.) Saliggørelse og alle Guds Gaver vare baade for Jøder og for Græker. Den samme Herre var over dem alle, rig paa Gaver for enhver, som vilde paakalde ham.

Anførte Indvendinger fra Bibelen. De, som modsætte sig Læren om ny Aabenbaring, henpege med helt forvendt Mening paa visse Skriftsteder for at støtte deres Kætterier. Iblandt saadanne Skriftsteder ere følgende Ord af Johannes den Aabenbarer, med hvilke han nærmer sig sin Bogs Slutning: „Thi jeg vidner for hver, som hører denne Bogs Profeties Ord: dersom nogen lægger noget til disse Ting, da skal Gud lægge paa ham de Plager, som ere skrevne i denne Bog; og dersom nogen tager noget bort fra denne Profeties Bogs Ord, da skal Gud borttage hans Del af Livsens Bog og af den hellige Stad, og fra de Ting, som ere skrevne i denne Bog." At anvende disse Ord paa Bibelen, som længe derefter blev samlet til eet Bind, er helt uforsvarligt; thi Johannes vidste ikke den Gang, at hans Skrift vilde blive den sidste Del af en saadan Samling, som vi nu have i Bibelen. Johannes havde Hensyn til sine egne Ord, hvilke, eftersom han skrev dem ved guddommelig Aabenbarelse, vare hellige, og at forandre dem ved at borttage eller lægge til dem vilde være det samme som at forvende Guds Ord. Den Synd, at forandre nogen som helst Del af Guds aabenbarede Ord, vilde være lige saa stor. Desforuden findes der i dette saa ofte repiterede Skriftsted ingen Hentydning til, at Herren ikke mere vilde lægge til eller tage fra de Ord, han havde aabenbaret til Johannes.

En lignende Befaling imod at forandre det guddommelige Budskab blev udtalt af Moses mere end femten Aarhundreder før Johannes skrev sin Bog (5. Mosеb. 4. 2.), og var ligeledes indskrænket i sin Anvendelse. Som en anden Indvending mod ny Aabenbarelse anføres Pauli Ord til Timotheum angaaende den hellige Skrift: „Som kan gøre dig vis til Salighed, og som er nyttig til Lærdom, til Overbevisning, til Rettelse, til Optugtelse i Retfærdighed; at det Guds Menneske maa vorde fuldkomment, dygtiggjort til al god Gerning." (2. Tim. 3, 15.—17.) Og Apostlens Ord til de Ældste i Ephesus anføres ogsaa i samme Hensigt; man læser der: „I vide . . . . . hvorledes jeg intet haver forholdt af det, som er nyttigt, at jeg forkyndte eder, og lærte eder det offentligen og i Husene . . . . . Thi jeg har ikke undladt, at jeg jo forkyndte eder alt Guds Raad." (Ap. G. 20, 18. 20. 27.) Der paastaas, at dersom de Skrifter, Timotheus kendte, vare nok til at gøre ham „viis til Salighed," og den Guds Mand „fuldkomment dygtiggjort til al god Gerning," da ere de samme Skrifter nok for ethvert Menneske til alle Tider; og dersom de Lærdomme, der blev prædiket til Ephesernes Ældster, indeholdt „alt Guds Raad", er der ikke mere Raad at vente. Som Svar herpaa er det kanske tilstrækkeligt at sige, at de, som modsætte sig fortsat Aabenbarelse og forsvare deres ubibelske Holdning med overdrevne Udlæggelser af saadanne Skriftsteder, maatte, hvis deres Holdning var rimelig, af Nødvendighed forkaste al Aabenbarelse, der er

given ved Apostlene efter den Dag, da Paulus udtalte sig i de ovenanførte Ord, indbefattende hele Johannes' Aabenbaring.

Ligesaa urimelig er den Paastand, at Kristi sidste Ord paa Korset: „Det er fuldbragt," mente, at al Aabenbaring var til Ende; thi vi finde den samme Kristus senere hen aabenbarede sig til sine Apostle, og lovede dem videre Aabenbarelse (Luk. 24, 49), samt forsikrede dem at han vilde være med dem indtil Verdens Ende. (Matt. 28, 20.) Og ydermere, dersom den Korsfæstedes Ord kunde have haft den Betydning, maatte Apostlene, der lærte formedelst Aabenbaring, saa længe de levede, anses som Bedragere.

For at retfærdiggøre sig i at handlyse dem, som tro paa fortsat Tilkendegivelse af Guds Ord til hans Kirke, anføre disse Modsigere følgende Ord af Zacharias' Profeti: „Og det skal ske, paa den samme Tid, siger den Herre Zebaoth, vil jeg udrydde Afgudernes Navne af Landet, at de skal ikke ihukommes ydermere; og end Profeterne og den urene Aand vil jeg komme til at fare af Landet. Og det skal ske, naar nogen spaaer ydermere, da skal hans Fader og Moder, som avlede ham, sige til ham: du skal ikke leve, thi du talede Løgn i Herrens Navn; og hans Fader og hans Moder, som avlede ham, skal igennemstikke ham, naar han spaaer. Og det skal ske paa den samme Dag, da skal Profeterne beskæmmes, hver formedelst et Syn, naar han spaaer. (Sach. 13, 2.—4.) Den Dag, som her omtales, synes at være endnu i Fremtiden; thi visseligen har „Afguderne" og den urene Aand endnu stor Indflydelse; og ydermere, at Profeterne, som her menes, ere falske Profeter, ses af, at Zacharias stiller dem i Forbindelse med Afguder og urene Aander.

De Forsøg paa at modsige Lærdommen om fortsat Aabenbaring, hvilke støtte sig ved de ovenanførte Skriftsteder, ere beklagelig intetsigende; de medføre deres egen Gendrivelse, og lade Sandheden staa uskadt — den Sandhed, at Tro paa ny Aabenbaring er ganske fornuftig og overensstemmende med Bibelen. (Fortsættes.)

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned. Abonnementspris: 1 Krone pr. Kvartal eller Kr. 3,70 om Aaret portofrit.

Indhold.

Tale af Apostel Orson Pratt	1	Er vor Planet den eneste beboede Klode	10
Frimodighed	7	De Sidste-Dages Helliges Tro	13
Red. Bem.: Hilsen til Stjernens Læsere	8		

Kobenhavn, 1900.

Udgivet og forlagt af **Andreas Peterson,** Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E Bording V. Petersen).